

Дорога додому

Моїй мамі...

Дорога додому – то високість неба блакитна,
Де світанок промінням пробуджує й гладить вишні,
Де зорі спадають у руки, лягають на плечі,
Де трава мерехтить росою розквітла.

Дорога додому – то дорога в радість і спомин,
У поля, закосичені сонцем, оточені тополиною вартою.
До берізки, зжуреної у вічній скорботі за батьком,
До грайливого полум'я калини, чорнобривців
з яскраво-рудими чубами.

+++

Ти ніжним словом в радість повертаєш:
в задуму саду, у вишневий рай.
Туди, де горобців нахабна згряя
зриває сон, згаласувавшись вкрай.

До тебе, мамо, знову повертаюсь:
в той зоресвіт світанків і роси.
До тебе, люба, і до дивокраю,
любов'ю зітканого з ніжності й краси.

Там вічність обіймає небо й поле.
Там крешуть ластівки небесну вись.
Там горлички поважно в парі ходять,
а «до» і «після» у «тепер» сплелись...

+++

Коли не можеш насолодитись тишею, зайди у спогади...
Там вона справжня, спокоєм у зорях зіткана.
Там її не міряєш острахом,
Не лякаєшся тіней за вікнами.
Коли не можеш уповні відчути радості,
Вимірй її зустрічами та обіймами,
тремтливим дотиком...
Лови її у світлинах потертих,
в давно залежаних, забутих фільмах.
Коли біда вже ллється через вінця, спинись...

Вдихни повітря з гідності й честі,
зроби ковток нескореності духу, хай світ наляканий
отямиться й здригнеться
й луска байдужості відлущиться від нього...

До світу

Світ сірий вже від лиха чи туману,
Світ мокрий від дощу, а може, сліз.
І все зализує колишні рани,
а вже на часі гоїти нові...
Ховає очі від тієї вирви,
що біля серця раною пече,
сугулюється під тягарем провини,
яку несе віками за плечем.
Як розірвать облуди й страху пута?
Чи ж мало вже загублених надій?
Чи ж мало мрій, у сірий камінь скутих?
Отямся, світе, схаменися, дій!
Не плач, не скигли, не звикай до лиха,
від слів правдивих вух не затуляй,
бо не сховаєшся у диво-гавань тиху,
якщо скривавиться мій рідний край.

+++

Сміх у сльозах, веселощі в смутку...
Чи це насправді, чи це правдиво?
Віра з острахом, мовчання у скриках...
Де те одвічно оманливе диво?

Вірність - у зраді, спалах - в морозі,
земля пересіяна кров'ю і болем.
Вчора - в сьогодні, завтра – у вчора...
Потік божевільних оксюморонів...

Чи це насправді, чи тимчасово?
Знати б, як все це спинити й забути.
Світла - у темряву, голосу знову
й радості в душу, розпачем скуту.

Час безпомічний

Час невтримний: його не згальмуєш і не скеруєш,
не поставиш на паузу.

Він всесильний: його не злякаєш ґратами,
не скасуєш указом.

Час всевічний: його не зітреш, не повернеш
і не спалиш від злості.

Чи лікує, як кажуть, від болю і горя?

Чи насправді всеможний?

Він безликий: його не впізнаєш і не зупиниш,
не схопиш за плечі.

Всеосяжний... Його біг – то життя,
то постійна гонитва і втеча.

Час – безпомічний...

Завмер у могилах, хрестах і світлинах,
в снах дитячих спинився,
схилився в скорботі
й розгубився у спогадах зримих.

+++

Правда заснула,
Бридко зіщулився відчай.
Сміх – у минуле,
страх – у майбутнє. Звично...

Мрія втомилася...
Сполох, хитка обережність.
Свято як милість -
часом обкраяні межі.

Вірність і зрада
у вічнім затійливім вирі.
Сила розрадить,
віра заступить і зцілить.

Сни розгубились

Сни розгубились, розсипались, втратили барви...
Ніч насторожена звуками дрібно пряде,
Місяць змарнілий ховається лячно за хмарами,
Спогади-тіні шикуються дружно в ряди.

Тиша колюча тривожно над думкою висне,
Відчай і страх побратались у танці одним.
Пугача сміх серед мороку сірого бризнув
І наполохав краплинки загублених снів.

Сніжить...

Сніжить... І замітає віхола
Сліди думок про сонце і тепло.
Усі слова стають уже невтішними:
замерзли, вклякли, горем замело.

Зберу їх в теплу хусточку, позв'язую.
У вузлики сховаю від зими.
Настане час – і розлетяться радістю.
У пісні ніжність тихо защемить.

Нехай сніжить, нехай мете і біситься
жорстокий і глухий безжальний світ.
Не подолати слів крилату міцність,
Не закувати у колючий лід.

Повилітають сонячною зграйкою
У неба переможного блакить,
І затамують болі душ ізраних.
Нехай мете, морозить і сніжить...

+++

Затуляє очі пелена облуди,
Скроплені брехнею погляди й слова.
Знову безсоромно сподівання будять,
знову розкидають бруд і ницість всюди,
правда просто тліє, меркне ледь жива.

Розплітає коси підлість і зневага,
заганяють мрії в сірості туман.
Так колись було вже,
так було і буде...
Бо допоки світло, доти поряд – тьма.

Це вона лякливо затіняє сонце,

привидом нещасним скигле по кутках,
 чи гарцює в дикім навіснілім танці,
 чи сміється криво, одягнувшись блазнем,
 та міцніє віра й відганяє страх.

І дрібні іуди, зроджені брехнею,
 не зламують правди споконвічну суть,
 бо вона промінням досягає Неба,
 їй на захист сили витрачать не треба –
 Янголи на крилах у віки несуть.

Осінні малюнки

Літо ластівкою відлетіло стрімко,
 залишивши м'ятно-чорнобривчий подих,
 павутиння ясно-ніжну просинь.
 Сонце ніяково виглядає з хмари:
 вже не літо, але ще й не осінь.
 Може, грається пустунка хитра,
 зверхньо посміхаючись з туману?
 Дощ із неба холоду насипле,
 вітром розтривожить сивий ранок.
 Може, все-таки то літо, а не осінь
 виграє промінням, співом птаха?
 Зазирає плинність в душу косо...
 Час не має ні жалю, ні страху.

+++

Заспіви осені як мелодія смутку,
 помережена різнобарвними стрічками.
 Навіть сірий дощ влітається гармонійно,
 підстрибуючи в такт по калюжах.
 І не дивно, що тривога обертається звичкою,
 хизується, затуляючи вуха й очі байдуже.
 І не дивно, як мало місця для кольору й звуку
 у глухій какофонії з дощу і барви...
 Заспіви осені притягують і чарують,
 мінливі й зрадливі, як жіноча зваба.

+++

Парасолю загубило небо,
мокру ковдру виткало дощем.
Обійнявшись із старим туманом,
неохоче визирає день.
Сиво... Сіро... Золота лиш жменька
із-за хмари лячно забринить,
промінцем знесилено тоненьким
усміхнеться й зникне вже за мить.
Горда і зрадлива пізня осінь
у неспокій душу одягла,
споглядає хмуро й слізно-косо,
як та прагне сонця і тепла.

+++

Тривога, страх і сум розлуки – втома.
а серце затремтіло, як пташина.
Пульсує думка, зупинить несила:
чатує рідного і тихого «Я – вдома...»

І знову ланцюгом стискає відчай,
а відстані вимірюються часом,
в незримім леті простяглися разом...
«Я - вдома, мамо...» - ніжне, тихе, вічне.

До юної поетки

Зухвала впевненість і впертість...
Потік – нестримне римування,
що розбиває на осколки
старезні догми віршування.
Вона вже випещена славою,
рукою музи приголублена.
Спішить вперед, стрибає сходами,
де хтось обачливо зсутулився:
страшиться бути не розбірливим,
не зрозумілим і не сприйнятим -
то ж час спинився на підніжжі
в сумні вагання заколисаний.
Вона іскрить, сміється зіркою,

знущається нахабно римами,
а хтось безпомічно позиркує,
ледь вигук зчудування стримує.
До чого слово, образ, задум?
І форма – то пусте і давнє,
коли злітає раз за разом
нове розбурхане зростання.

18.11.2024 р.

З боєм про черговий ракетний удар по Одесі...

Не хочу я писати про війну...
Про біль, жахіття, крики, сльози,
Про чорні вирви серед міста,
Закляклі вулиці в руїнах,
Про вибиті зіниці вікон,
В яких спадають мертві тіні
Колись щасливого життя...
Не можу я писати про війну...
Про вибухи, сирени і розлуку,
Про чорну хустку і невтішну старість,
Про свічку за упокій дітей, онуків,
Які злетіли янголами ввись,
і землю, закривавлену і зранену,
Окроплять маками гарячими колись...
Не буду я писати про війну...
Про спалахи ракет в блакитнім небі,
Про місто і село у темряві глухій:
Там сліз не вистачить, а слів не треба
Про забрані життя і вбиті долі.
Безликі всі слова, де стільки сліз і горя...

Виборемо, вистоїмо, виживем...

Виборемо, вистоїмо, виживем,
Бо правічний рід, правічний дух.
Вимолимо, виростимо, вибудуєм,
Бо прадавня святість сліз і мук.

Заквітчаєм, заколосим землю правдою:
Маєм голос волі з правіків.
Доголосимо, дожуримось, доплачемо
В славі вірних доньок і синів.

Зірвемо з душі той біль запечений,
Звільнимось від страху і тривоги,
І зігріємось промінням сплетеним
З віри і любові – з нами Бог!

Виборемо, вистоїмо, виживем,
Зростимо із попелища цвіт.
Закарбуємо й увічним праведних
У рядках літописів нових.

Звикаємо

Звикаємо до болю і до горя,
Звикаєм до розлуки і до сліз.
До сонця звикли, звикли і до моря –
Вже павутиною снується звичка скрізь.

До холоду звикаєм і до спраги,
До спогадів, до темряви і снів,
До крику, до жорстокості і жаху,
Звикаєм до війни і до брехні.

До радості теж почали звикати,
До зустрічей, до поглядів і мрій.
Одне, на що ніхто не змусить стати –
Віддати душу й волю звичці тій.

Місто зиркає

Місто зиркає безліччю вікон-очей...
Десь самотність в одному із них загубилась.
Скільки там невідкритих кохань і ночей!
Скільки снів-сподіванок чомусь не здійснились!
Може, хтось не зумів зазирнути туди,
Де завіса надії покрилась туманом...
Тільки місяць квапливо свій усміх зронив,
Повертаючи місту холодний світанок.